

காரணமின்றி ஏறக்காதீர்கள்

சிகரம்

தமிழ்ப் பாடநூல்களில் அந்தணர் என்று சில நூல்களில் வருவதை விளக்குவதற்குப் பிண்பில் தரித்த பார்ப்பனர்களை சிலர் அடையாளமாகக் காட்டுகின்றனர். அதாவது, அந்தணர் என்றால் ஆரிய பார்ப்பனர்களைக் குறிக்கும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். இது அப்பட்டமான பொய். அந்தணர் என்ற சொல் தமிய தமிழ்ச்சொல். அந்தணர் என்ற சொல் தமிழ்ச் சான்றோர்களைக் குறிக்க அக்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது.

பண்டைத் தமிழர்களிடையே எவ்விதமான ஏற்றத் தாழ்வும் ஜாதிப் பாகுபாடும் இல்லை. செய்யும் தொழிலின் அடிப்படையில் அவர்கள் பெயரிட்டு அழைக்கப்பட்டனர். ஒரு தொழில் செய்வோர் பிறிதொரு பிரிவில் ஈடுபடக்கூடாது என்றில்லை.

செய்யும் தொழிலின் அடிப்படையில் நான்கு பிரிவுகளாகப் பெயரிட்டு அழைத்தனர். 1. அந்தணர், 2. அரசர், 3. வணிகர், 4. வளாளர். அரசர் என்போர் மக்களுக்கும் தலமை ஏற்று நாட்டை ஆண்டவர்கள். அரசு என்பதற்குக் காவல் என்று பொருள். அவ்வகையில் நாட்டையும், மக்களையும் காக்கும் பொறுப்பை மறைக்கொண்டவர் அரசர்.

வணிகர் என்போர் நெல், சோளம் போன்ற தானியங்களையும், பயறு வகைகளையும் வணிகம் செய்த தமிழர்கள் ஆவர். வளாளர் என்போர், பயிர்த்தொழில் செய்து, அனாதை து மக்களுக்கும் உணவளித்த தமிழ் மக்கள். இவ்வெறும் தொழில் பிரிவுகளே தவிர ஜாதியல்ல.

வளாளர் பண்ணை அரசன் மணந்திருக்கிறான். அழாந்தூர் வளேன் மகளை இருஞ்சடே சன்னி என்ற அரசன் மணந்தான்; கரிகாலன் என்ற அரசனின் மனைவி நாங்கூர் வளேன் மகள் ஆவாள். சரேன் சங்குட்டுவன் என்ற அரசன் கொங்குவளே ஒருவனின் மகன். ஆக இவ்வ ஜாதிப் பிரிவுகள் அல்ல என்பது புலனாகிறது.

அந்தணர் என்போர் அரசர், வணிகர், வளாளர் ஆகிய மூப்பிரிவு தமிழ் மக்களில், இல் வாழ்வு நடத்தி, அறிவும், வாழ்க்கை அனுபவமும் பெற்ற சிலர், குடும்பத்தைப் பிள்ளைகளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, மக்களுக்குத் தொண்டாற்றும் பொருட்டு வீட்டை விட்டு வளையே வந்து சமுதாயத் தொண்டாற்றியவர்களே ஆவர்.

அந்தணர்களில் அரசக் குடும்பங்களில் இருந்து வந்தவர்களும் உண்டு, வளாளர் பிரிவிலிருந்து வந்தவர்களும் உண்டு, வணிகப் பிரிவிலிருந்து வந்தவர்களும் உண்டு.

காமஞ்சான்ற கடகைக்கோட்காலை

ஏமஞ்சான்ற மக்களொடும் துவன்றி

அறம்புரி சூற்றமொடும் கிழவனும் கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் இருந்ததன் பயனே

(தொல்-கற் 51)

அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற்றவெவ்வுயிர்க்கும்

செந்தண்மடைபுண்டொழுகலான் (குறள்: 30)

மறேகண்டவரிகள் இந்த உண்மையை உணர்த்துவனவாகும்.

அந்தணர்கள் ஓரிடத்தில் நிலத்தை தங்காமல், ஊர்தோற்றுஞ் சின்று மக்களுக்கு நல் வழிகளை எடுத்துக் கொறி வந்தனர். அதற்கு வசதியாய் வயியிலுக்குக் குடையும்,

செருப்பும், நீர் கொண்டு சிலை சமீபும், ஊன்கோலும், படுத்துறங்கப் பாயும், அறநில்களும் தங்களது உடமகைகளாகக் கொண்டனர். இததைத் தொல் காப்பியம் தளிவாய்க் கஃறுகிறது.

நிலகே கரகம் முக்கோல் மனயை

ஆயுங்காலை அந்தணர்க் குரிய

(தொல்-மரபி70)

அரசர்கள் போர் செய்ச் சிலைலும் போது, நாட்டை ஆளும் பணியையும் அந்தணர்கள் மறே கொண்டனர்.

அந்தணாளர்க் கரசுவரை வின்றே

(தொல்-மரபி-82)

ஆக அந்தணர் என்போர் தமிழ்ச் சான்றோர்களே தவிர, ஆரியப் பார்ப்பனர்கள் அல்லர். உயர்ந்தவற்றை எல்லாம் தனதாகும் முயற்சியில் பார்ப்பனர்கள் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். அவ்வகையில் அந்தணர்க் குரிய பரமயைதைத் தாங்கள் அபகரிக்க முயன்றே தங்களை அந்தணர் என்றனர். அது ஏற்கத்தக்கதல்ல.

வதேங்கள் உயர்ந்தவயை?

ஊற்றைப் பற்றி ஊன்றுந்திரியாமலே, பலரும் சொல்கிறார்கள் என்பதால், தானும் அதை உயர்ந்ததாக எண்ணுவதும், கஃறுவதும் மக்களிடயை காண்ப்புகிறது. இதற்குச் சரியான எடுத்துக்காட்டு, வதேம் உயர்ந்தது, அவர் கஃறினால் அது என்ன வதேமா? என்பன போன்ற சொல் வழக்குகள்.

இக்கருத்து முற்றிலும் அறியாமையின் பாற்பட்டது மட்டுமல்ல; தவறானதும் ஆகும்.

ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்தபின் அவர்கள் வாழ்வியலில் வழிபாட்டைக் கட்ட புவனையைப் பட்டவையே வதேங்கள்.

1. ரிக், 2. யஜுர், 3. சாமம், 4. அதர்வணம். ஆகியவை நான்கு வதேங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

1. 0000 000000 என்றால் என்ன? ஆரியர்கள் தாங்கள் வணங்கிய காற்று, நீர், இடி, மழை போன்ற இயற்கைச் சக்திகளைப் போற்றி பாடிய பாடல்கள் அடங்கியது ரிக் வதேம்.

2. 000 000000 :ரிக் வதேத்தை இசையுடன் பாட ஏற்படுத்தப்பட்டதே சாம வதேம். 3. யஜுர்: தாங்கள் வணங்கிய இயற்கைச் சக்திகளுக்கு சடங்கு செய்யும் முறைகளைப் பின்னாளில் உண்டாக்கினர். யாகங்கள் செய்யும் முறைகளை உண்டாக்கினர். இம் முறைகளை விளக்குவதே யஜுர் வதேம்.

श्रीगणेशायनमः॥ ७३३॥ अग्निः ईडे। पुरः र्हितां यज्ञस्य। देवं। क्रुत्विजं
 ॥ होतारं रलुधातमं॥ अग्निः पूर्वभिः। कृषिभिः। रय्यः। नृत्तनैः। उत॥ सः। देवा
 न। आ। इह। वसति। अग्निना। रयिं। अश्ववत्। पोषं। एव॥ द्विः। द्विः। यज्ञसं।
 वीरवत्। तमं॥ अग्नेयं। युक्तं। अश्वरं। विश्वतः। परिभूः। अर्ति॥ सः। इत। देवेषु। ग
 छति। अग्निः। होता। कविः। ऋतुः। सत्यः। चित्रश्रवः। रतमः॥ देवः। देवे। आ। गमु
 त्॥ १॥ यव। अंग। शशुषे। तं। अग्ने। भद्रं। कुरिष्यसि। तव। इत। तव। ससं। अंगि
 रः। उपात्वा। अग्ने। द्विः। द्विः। शोषा। जस्तः। धिया। वयं। नमः। भरतः। आ। इमसि
 राजते। अधराणां। गोपां। ऋतस्य। दीद्विं। वर्धमानं। स्व। हमे। सः। नः। पिता। इवा
 सूनवे। अग्ने। सुउपायनः। भव। सर्वस्वानः। स्वस्तये॥ २॥ गायोइति। आ। यहि।

भिः।

हवीत। इमे। सोमाः। अरुं कृता। तेषां। पाहि। शुचिः। हवः। गायोइति। उक्तेभिः। जरते।
 तां। अर्च। जरितारः। सुतः। सोमाः। अरुः। र्विदः। गायोइति। तव। प्रष्टं चती। धेनी।
 जिगति। शशुषे। उरूवी। सोमं। पीतये। इइवायूइति। इमे। सुताः। उर्प। प्रयः। रभिः।
 आ। गतं। इइवः। वां। उरति। हि। वायोइति। इइः। च। चेतथः। सुतानां। वाजिनीव
 स्सुतिवाजिनीवसु॥ तौ। आ। यातं। उपा। इवत्॥ ३॥ वायोइति। इइः। च। सुन्वः
 ॥ आ। यातं। उर्प। निः। रक्तं। मशु। इथा। धिया। नरा॥ मित्रं। कुवे। पतइइसं।
 वरुणं। च। मित्राइसं। धियं। धृतानीं। सार्थता। ऋतेन। मित्रावरणो। ऋतु
 धो। ऋतुसृशा। ऋतुं। वृहंतं। आ। शायेइति। कवीइति। नः। मित्रावरणा। उ
 विजातौ। उरु। क्षया। रक्षं। इवातेइति। अपसं। ४॥ अश्विना। यज्वरीः। रषः।